

*Z historie obce Loučky
(1323 - 1993)*

*Z historie obce Loučky
(1323 - 1993)*

Z minulosti obce Loučky

Loučka leží v oblasti tzv. Moravské brány, kudy vedla od pradávna cesta od moře Batského k moři Jaderskému.

Archeologické nálezy dokazují sice přítomnost člověka na místě dnešní vsi již v době předhistorického, ale ohromná většina celého okolí zůstala stále zalesněna: Tyto hvozdy tvořily přirozenou hranici mezi Slezskem a Moravou; Starý Jičín byl jedním z pohraničních opevnění. Můžeme předpokládati, že již ve 13. století stála pod jeho ochranou malá česká ves, která však po nepřátelských vpádech a vnitřních bojích ve 13. století byla snad částečně zničena a doplněna cizími kolonisty; patrně na rozhraní 13. a 14. století byla přebudována takto na typ lesní lánové vsi, který byl tehdy po hospodářsko - technické stránce nejpokročilejší. Jednotlivé rolnické usedlosti sousedily zahradami, za nimiž následovala pole, pak malá louka nebo pastvina a nakonec kousek lesa. Lokátor, který sehnal kolonisty a zorganizoval rozšíření a přebudování vsi, obdržel největší usedlost - fojství osvobozené od robot, s právem šenku, stal se předsedou místní samosprávy, vykonával nižší soudnictví a prostředkoval mezi poddanými a vrchností. Hrstka cizích kolonistů, převážně německého původu se přizpůsobila novému prostředí. Zůstal po nich německý název Ehrenberg, který je však písemně doložen až kolem roku 1580. K rozšíření Loučky došlo již v 16. století, kdy čítala /1517/ celkem 23 usedlých a 4 staré opuštěné grunty. Český název pro ves je doložen z roku 1374 v latinském pramenu ve formě Luczca, roku 1497 a 1500 v česky psaných zemských deskách ve tvaru Lúčka.

Loučka náležela vždy k panství starojickému, jen přechodně ve 14. století spolu s Kletným a Hůrkou k panství helštýnskému. Po rozdělení žerotínských statků v r. 1533, když odpadly od velkostatku Starý Jičín, m.j. vsi Bernartice a Šenov, stala se největší obcí na panství Starý Jičín.

Od 16. století se jeví jako čistě česká ves neboť až na Bedřicha Zimmermanna, jehož rod se tu objevil roku 1536 a udržel asi 100 let, setkáváme se jen s usedlíky českého původu. Na sklonku 16. století do druhé třetiny 17. století se sem stěhovalo mnoho německých lidí jednak z panství novojičínského, jednak z panství Janovice u Rýmařova.

Roku 1676 měla skoro polovina usedlíků jména německého původu. K dalšímu přílivu nedocházelo a proto počestěním, vystěhováním nebo úmrtím měla na konci 17. století opět český charakter. Pro zajímavost uvádíme příjmení některých usedlíků z počátku 17. století, která se dochovala až dodnes : Arlet / nyní Orlita/, Baier, David, Grossmann, Horák , Kitrich /Gütrich/, Koblavský, Kloz, Majkus, Pavlík, Štramberský.

Také pomístní názvy ve vsi v 16. až 20 stol. Jsou jen české : Barance, Dolní pole, Dráhy, Drážky, Horní pole, Hrabí, Kaní Hůra, Kút, Lán, Na horách, Padolce, Pančica, Potoky, Potůčky, Pod horami, Rolice, Rybník, Svinec, Sýkořince, Za oborou, Za humny, Za císařskou.

Historie hovoří také o tom, že v polovině 18. století byl zřízen hostinec U Zeleného věnce, jinak zvaný také Na Pochetě. Název souvisí s hutí, která krátkou dobu pracovala kolem roku 1700.

Jak vypadala ve starších dobách Loučka. V letech 1657-1676 byly tu 3 celolány o 67 jitrech /fojství/, 52 a 54 j., 7 třičtvrtníků o 36 až 45 j., 12 pololánů o 19-30 j., 2 zahradníci s 5 a 14 j., mlynář Olšovský s 3 j., 7 chalup bez polí a pastouška; pusté byly 4 pololány, jedna zahrada a jedna chalupa. Kromě toho tu byla obecní kovárna a vrchnostenská mlýna Prostřední a Valchovní. Někteří chalupníci i podruzi se živili též řemesly /ševci, zedníci, tesaři, tkalci, krejčí/. Při valchovním mlýnu byla též pila a valcha, která se pronajímala soukeníkům z Nového Jičína. Při valchovním a olšovském mlýně byly i stroje na mletí pohanské kaše. V 19. století byl v Loučce dočasně i větrný mlýn. Zatím co se mlýny prodávaly v 17. a 18. století za 150 až 250 zl., selské usedlosti za 200 až 500 zl., chalupy průměrně jen za 20 až 30 zl. V roce 1820 bylo rolnických a obecních pozemků 887 j., panských pozemků 117 j. a 21 j. pronajatých poddaných. Panství patřily hlavně lesy /Hrabí - téměř vesměs jedlový a Svinec neboli Hůra/, dále louka Pančica a rybníky. Z nich velký rybník byl na 50 kop kaprů a 3 kopy štik, Košerový nad ním na 5 až 10 kop a malý rybníček u mlýna na násady. Avšak rybníky se podle zpráv z let 1673 až 1738 často zanášely, jejich výnos nebyl valný a do počátku 19. století byly všechny proměněny na louky.

V roce 1775 čítala Loučka 55 domů a 403 obyvatel. V letech 1843-1849 bylo 87 domů 665 obyvatel / 81 koní, 104 krav, 27 jalovic a telat z části kravařského chovu, 35 ovcí, 36 vepřů/. Pěstovalo se tu mnoho zeleniny, zejména krásného chřestu. Domy v obci byly jen z malé části dřevěné. V tomto období došlo k reorganizaci veřejné správy. Nezdařil se však pokus vytvořit ze Starého Jičína obvodovou obec, k níž měly připadnout Bernartice, Hůrka, Loučka i Vlčnov. Loučka chtěla a také zůstala samostatnou. Obec spravoval fojt s několika přísedícími. Od roku 1766, kdy si vymohli zvláštní privilegium na osvobození rychtářského úřadu, stáli v čele starší a mladší purkmistr a dva radní. Později o nejdůležitějších věcech rozhodovala až do roku 1850 valná hromada celé obce. Již roku 1721 užívala naše obec pečeti tohoto znění : PECZET POCZTIWE OBCZE LOUCZKY. Znakem byl snop, po jehož stranách jsou umístěny krojidlá a nůž. / Kopie tohoto znaku je na MNV v Loučce./

Obec byla v minulosti několikrát postižena velkými živelnými pohromami. V letech 1644, 1648 také epidemiemi. Zato mor, který řádil roku 1711 v okolí, se Loučce i celému panství vyhnul. Na paměť této události postavila vrchnost u vsi sousoší Sv. Šebestiána a Rocha. Zdejší kaple byla vystavena roku 1727.

V 16. století robotoval každý rolník na určitém kusu panského pole a to : velký selský grund při orbě denně 8-19 záhonů po 4-6 brázdách; malý grunt 5-7 záhonů; po půl dni ročně pomáhali všichni rolníci při senoseči a sušení sena a otavy jednou osobou, při žních rovněž jednou osobou na 5-12 záhonů. Kromě toho ovšem odváděli různé dávky peněžité i naturální /kuřata, lůj/. Po třicetileté válce poddanské povinnosti stále stoupaly. Poddaní pracovali v průměru 3 dny v týdnu po celý rok. Chalupníci a podruzi však za malou odměnu. Mlynáři byli robot prosti. Kromě platu ze mlýnů ve výši 5-15 zlatých museli mlet zdarma pro vrchnost část obilí a pila nařezat část dříví. Ostatek museli zpracovat za režijní cenu a kromě toho krmit jednoho panského vepře. Zato jim dávala vrchnost zdarma část dřeva na opravu mlýnského zařízení a dovážela mlýnské kameny. Všichni poddaní kromě fojta, mlýnařů a jednoho sedláka museli též upřít určité množství plátna z panského předeiva.

Panský hostinec musel odbírat pivo a kořalku jen od vrchnosti a odvádět vysoký plat, za to však byl osvobozen od robot, dostával dvacet sáhů dřeva na otop a vrchnost byla dále povinná pomáhat

opravovat cestu k němu. Řemeslníci museli platit za provoz svých řemesel. Rolníci odváděli na penězích roční činže 1-4 zlaté, zahradníci půl až jeden zlatý, chalupníci 9 grošů až 1/2 zl. a celá obec místo dovážení vína z jižní Moravy 30 zlatých ročně. Platy se odváděly vesměs o sv. Jiří, o sv. Václavu a o vánocích. Po úpravě robot v r. 1775 se robota zmírnila.

V roce 1781 zrušil císař Josef II. nevolnictví, čímž poddaní dosáhli práva stěhovat se, dávat děti na řemesla a na studie a pod. Poslední zbytky feudálního útisku přestaly po revoluci r. 1848, kdy byla některé poddanské povinnosti prominuty vůbec bezplatně, ostatní se vykoupily. Celkem zaplatila naše obec 4069 zlatých a 10 grošů výkupu z poddanských povinností a zbavila se také za menší peněžitou náhradu povinnosti odvádění desátků po 32měřic ovsu a rži ročně starojické faře, kam byla Loučka vždy přifařena. Pravomoc vrchnosti převzaly veřejné úřady. Loučka se stala trvale součástí politického, soudního a berního okresu Nový Jičín.

Zrušením roboty v roce 1848 bylo v obcích a městech zavedeno obecní zřízení. Počátkem roku 1849 byl vydán provizorní zákon obecní a to pro ty obce, které dosahovaly rozlohy více jak 500 jiter. Obyvatelé obcí se dělili na dvě hlavní skupiny a to na údy obce /občané a příslušníci obce a cizinci/. Správu obce vykonával obecní výbor a obecní představenstvo, kteří byli voleni občany. Představenstvo volilo ze svého středu starostu /purkmistra/. Počet členů obecního výboru a počet náhradníků byl v každé obci určen. Provizorní zákon byl uveden v život teprve v první polovině roku 1850.

V obci byly první volby provedeny v roce 1850, volené obecní zastupitelstvo bylo společné pro obce Loučku a Kojetín. Tyto obce čítaly tehdy 909 obyvatel a katastrální rozloha obou obcí činila 1593 jiter /jochů/. Starostou byl zvolen Jan Váhala, rolník z Loučky.

O činnosti prvního obecního zastupitelstva není dochováno písemných dokladů. Jeho činnost se nemohla nijak výrazně projevit, protože již v roce 1851 byl nastolen absolutismus, který svými patenty zaváděl některá pravidla, jimiž se musely obce řídit. Jednání obecních výborů byla neveřejná. Teprve pádem absolutismu diplomem říjnovým v roce 1860 byl vydán nový obecní zákon v roce 1862.

Obec Loučka má k dispozici velmi cennou písemnost z let 1862 - 1884 a to "Pokladní deník", v němž jsou uváděny příjmy a vydání umožňující posoudit činnost, částečně i tehdejší život v obci. Obecní představenstvo hospodařilo v oněch letech velmi dobře. Každý rok vykazuje obecní hospodaření aktivum.

Příjmy činilo pachtovné z obecní honitby, obecního gruntu, pronajatých zahrad, obecního pastviska, úroky obecního kapitálu a státních obligací. Dále za hlínu hrnčírům, za led /5 krejcarů za 1 fůru/, od roku 1877 také přírážky k daním. Od roku 1882 objevují se školní a kostelní přírážky, za služební knížky a jiné drobné příjmy přesně a poctivě zapsané.

Výdaje úměrně tvoří: ekvivalentní a vojenské příplatky, kontribuční poplatky, od roku 1869 skromný plat učitele, výlohy školní, poplatek rektorovi starojickému, příspěvky rekrutům při odvodu i při nástupu vojenské služby, odměny představeným obce /obecní písař 24 zl., obec. pokladník 12 zl., obec. posel 10zl./ a jiné výdaje na provoz školy, provoz kostela a pod. Představenstvo obce Loučky však nezapomínalo na charitativní i sociální podpory mimo svou obec.

V letech 1872 a 73 byla v obci postavena nová školní budova, stará, postavená v roce 1793, již zcela nevyhovovala. Obyvatelé obce byli většinou zaměstnaní v zemědělství, teprve později s rozvojem průmyslu v Novém Jičíně odcházejí mnozí do továren, ale bydliště nemění.

Obyvatelé obce byli uvědomělí Češi, proto byla Loučka dostaveníčkem novojičínských Čechů a uvědomělých pokrokových studentů z celého okolí. V roce 1893 byla pořádána v zahradě hostince první velkolepá národní slavnost českého obyvatelstva z celého okolí, hlavně z Nového Jičína. Přes zákaz tehdejšího okresního hejtmána starosta obce Karel Majkus prosadil konání slavnosti. Do obce umístila česká menšina novojičínka tzv. Škodovu knihovnu, protože v Novém Jičíně nebylo vhodného místa. Teprve po zřízení Národního domu, po roce 1894, byla knihovna přenesena do Nového Jičína.

V roce 1908 byl doplňující volbou zvolen za starostu K. Orlita čp. 18. V tomto roce byla zřízena ovocná školka na dnešní Křenové ulici a opraveny břehy místního potoka. Taktéž bylo zřízeno vodní družstvo.

V roce 1909 byly provedeny obecní volby ve 3 obvodech, do nichž občané byli rozděleni. Starostou byl zvolen Al. Váhala. V té době došlo do obce první nařízení o jízdě automobilů.

Provedené sčítání v roce 1911 udává, že v obci bylo 985 obyvatel. Za povšimnutí také stojí, že v obci byl pořízen katastrální stavební plán, podle něhož se bude stavět.

V roce 1912 byla postavena v obci směrem k Hrabí cihelna, která nakrátko dobře prosperovala. V témže roce byl podpořen návrh na zřízení české měšťanské školy v Novém Jičíně. Byl také podán návrh na postavení hospodářské školy v obci, který se však neuskutečnil. Kulturní činnost v obci vedl tehdy učitel J. Petrus.

Taky byl vypracován plán na elektrifikaci naší obce, který přerušily světové události - válka.

Nastalo období, kdy naše národy trpěly pod tíhou válečných událostí. Každoročně i vícekrát jsou konány na základě vyhlášených válečných půjček. Nastává lístkový systém, začíná hlad.

V říjnu 1918 je ustaven samostatný stát ČSR. Začíná nový život. V obci je založen TJ Sokol a Orel. V červnu 1919 je konána první volba obecního zastupitelstva. V čele s J. Veronesim, správcem školy.

V roce 1922 byla zřízena obecní knihovna. Z pozemkové reformy v roce 1924 získala obec celkem 15,63 ha zemědělské půdy pro 21 drobných nabyvatelů. Cena za 1 ha činila od 3.000 - 7.500,- Kč. Pozemky byly získány z velkostatku na Starém Jičíně /Majitel Dr. Deym/ ve výši 3,86 ha a z keře Palačovské 11,77 ha.

Až v roce 1929 došlo k elektrifikaci obce na rozvodnou síť z Moravské Ostravy.

Občané obce byli zemědělci, ale také byli zaměstnáni u novojičínských firem. V této době se uchylovalo k všeobecné kapitalistické krizi. Postavení dělníků se zhoršovalo, byly snižovány mzdy, pracovalo se jen několik dnů v týdnu, až nakonec se stávali nezaměstnanými. Někteří nezaměstnaní občané dostávali tak zvané žebračky, které sloužily k odběru potravin v hodnotě 10,- Kč na týden. Proti nezaměstnanosti uspořádali občané protestní manifestaci 17.12.1930 v hostinci u "Orlitů". Z ní odeslali resoluci, ve které žádali o finanční podporu obecního úřadu s přesnou kategorizací. Nebylo jim vyhověno.

V roce 1931 byla dokončena elektrifikace v obci. Ve vypsaných volbách byl zvolen starostou Fr. Váňa.

V obci začíná být kladen důraz na brannou výchovu, hrozilo nebezpečí fašismu.

Na počest 20. výročí založení republiky se konala slavnost a byly zasazeny pamětní lípy, v září byla v obci pořádána manifestace za jednotu národa a obranu státu. Při ní byly umístěny pamětní desky na školní budově.

10. října 1938 byla obec okupována Němci, dostala úřední název Ehrenberg a začleněna do Sudet.

Za okupace byla obec bedlivě hlídána novojičínskými Němci, kteří dobře věděli, že občané projevili mnohokrát v boji s německým kus odvahy a statečnosti. Proto starosta Nového Jičína Dr. Schollich od počátku okupace k přičlenění obce usiloval. Dosáhl cíle tím, že Loučka byla přijata do svazku 7 obcí řízených od roku 1940 přímo z Nového Jičína. Do té doby byl v Loučce starostou jediný německý rolník Alois Zeisberger.

České spolky s bohatou tradicí byly okamžitě rozpuštěny. Z hospodářských důvodů Němci povolili pouze činnost sboru dobrovolných hasičů. Aby bylo v obci zajištěno plynulé zásobování, plněny dodávky, byl jmenován Alois Segeřa vedoucím rolníků /ortsbauernführer/, později vystřídán bývalým starostou Zeisbergerem.

Zrušena byla česká knihovna, knihy byly určeny do sběru. Knihovníkovi Valentovi se podařilo ukrýt cennější knihy mezi občany. Česká škola se udržela pod německou správou po celou válku, i když omezeně. Nejdříve byl správcem školy Němec Josef Sehnal, po jeho odchodu na vojnu nastoupila na jeho místo Němka Renata Thalová. Po ní převzal správu školy ředitel B. Jesch, který spravoval i české školy v Novém Jičíně. Němci odstranili pamětní desky na budově školy.

Na sklonku války byla zabraná jako ubytovna pro pracovníky oddílu T-odtovy organizace, kteří připravovali zákopy a překážky před frontou. Děti chodily do školy v Novém Jičíně.

Dobrá půda a konsolidované české rolnictvo lákaly Němce k novodobé kolonizaci. Pět českých rodin rolníků muselo do 24 hod. opustit své usedlosti a do nich se nastěhovali Němci z Tyrol, velmi slabí hospodáři /byli vysídleni F. Rosa, A. Jež, F. Pírek, A. Váhala a A. Chlapík /.

Nacistický teror postihl řadu občanů Loučky. Dvanáct vesměs mladých lidí bylo posláno na nucené práce do Německa. Naštěstí se všichni vrátili. Dalších 6 mladých chlapců a dívek bylo vyhnáno jako pacholci do služeb u rolníků v okolních obcích, 3 občane byli zatčeni. Krutý osud postihl rodáka z Loučky Ing. Františka Orlitu. V roce 1942 v době heydrychiády byl zatčen, vězněn v Kounicových kolejích v Brně a tam také popraven.

Koncem války procházely obcí transporty zajatců a vězňů, později německá ustupující armáda. Boj o vesnici byl v podstatě součástí boje o Nový Jičín. Němci při ústupu vyhodili dva mosty, třetí byl občany zachráněn.

Revoluční národní výbor byl ustaven již v dubnu s předsedou Frant. Suchánkem, který druhého dne odpoledne svolal schůzi občanů do orlovný a na ní byl zvolen první národní výbor. Jmenován předsedou NV Frant. Jakůbek, který byl v několika dnech odvolán a opět přeseđu přebírá Frant. Suchánek.

Sovětsí vojáci se octli na hranici katastru již večer 5. května. Přes noc boj na krátkou dobu ustal a rozhořel se znovu krátce po

půlnoci. Sovětská armáda v boji o obec neměla ztrát /Němci3/. Do Loučky vstoupila Rudá armáda z hlavního směru - z Nového Jičína. 6. května ve 3 hodiny ráno byla obec již plně osvobozena.

Vedení školy se ujal Fr. Mikš. Obnovila se činnost Sokola, Orla, začal pracovat Místní požární sbor, vznikl ČSM. 250 občanů opustilo obec, přestěhovali se hlavně do Nového Jičína do bytů, které museli opustit Němci.

V červnu roku 1946 byly konány volby do národních výborů. Předsedou byl zvolen Jan Orlita. V témže roce byla otevřena mateřská škola v budově Národní školy v bytě učitelském.

Sucho roku 1947 postihlo Loučku, avšak jeho následky nebyly tak katastrofální jako v jiných místech naší republiky. Rok 1948 znamenal výrazný zlom v životě celé obce. V průběhu komunistického puče se i v Loučce ustanovil akční výbor národní fronty pod vedením KSČ. Byl vytvořen nový národní výbor v čele s komunistou Alfonsem Bartošem.

V roce 1950, podle výsledků sčítání lidu, žili v Loučce 703 obyvatelé v 160 domech s 235 byty.

Padesátá léta přinesla i do Loučky násilnou kolektivizaci, v jejím "důsledném prosazování" se smutně proslavil tehdejší tajemník NV Čeněk Poloch. JZD bylo založeno v roce 1957 a jeho počátky byly více než těžké. V celé vesnici zůstali pouze dva soukromě hospodařící rolníci.

V těchto letech upadá činnost společenských organizací. Kulturní život v obci kromě společenských zábav ustal.

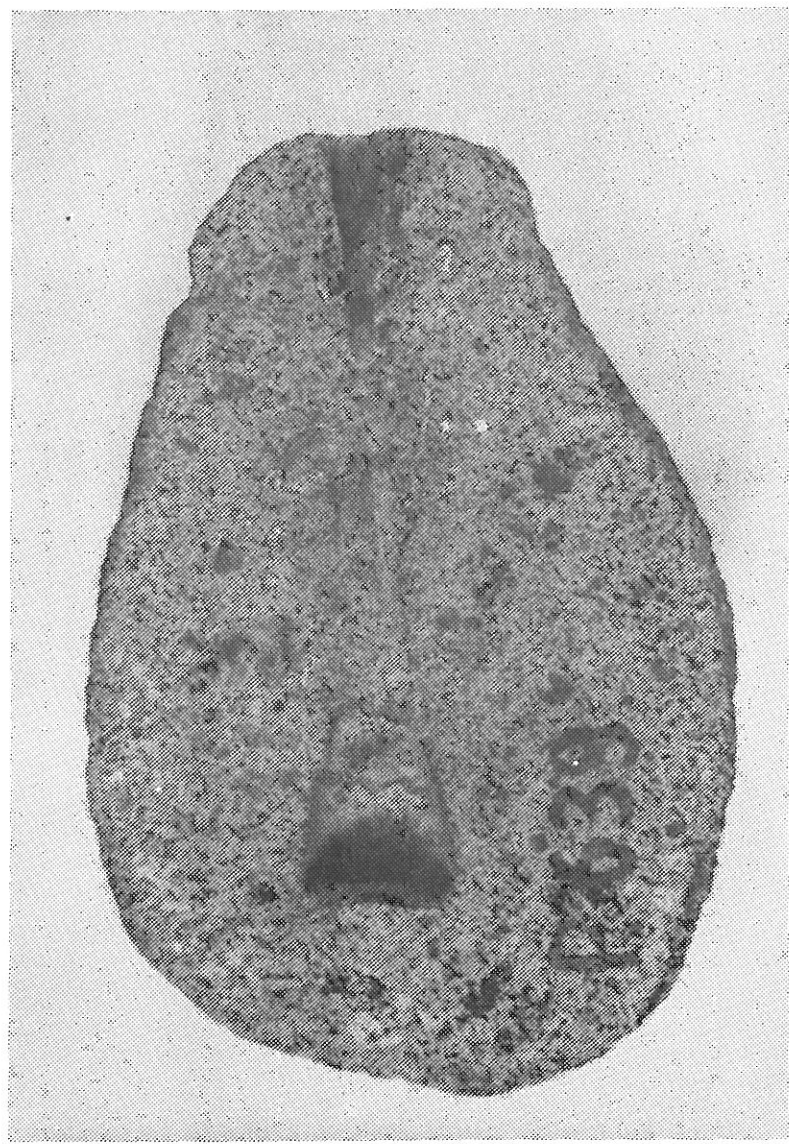
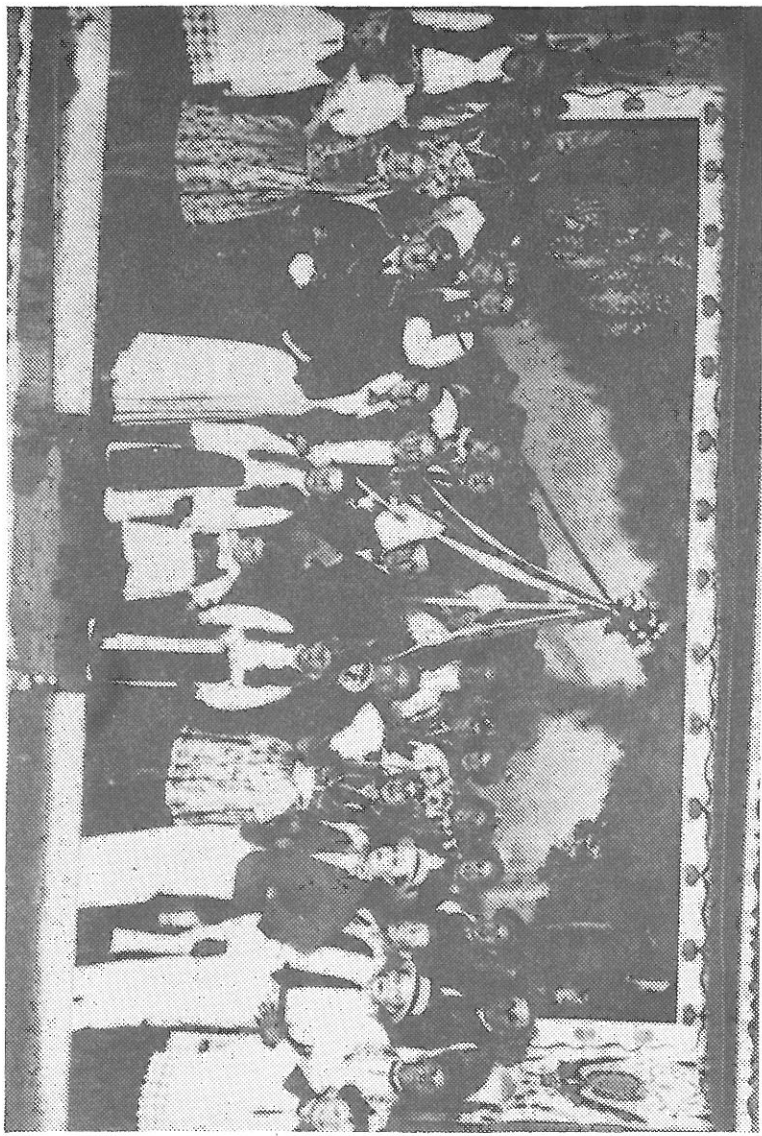
Rok 1968 přinesl probuzení a výrazné oživení celé Loučky. Jedním z jejích projevů bylo postavení kostelíku sv. Anežky České, který byl však v období normalizace přeměněn na skladiště knih, slavnostně vysvěcen a předán věřícím byl však až v roce 1990.

V roce 1973 došlo k začlenění JZD Loučka do ekonomického celku "Starojicko" se sídlem v Loučce a byla dokončena výstavba společensko - administrativní budovy.

V roce 1975 byla Loučka připojena k Novému Jičínu a stala se jeho místní částí.

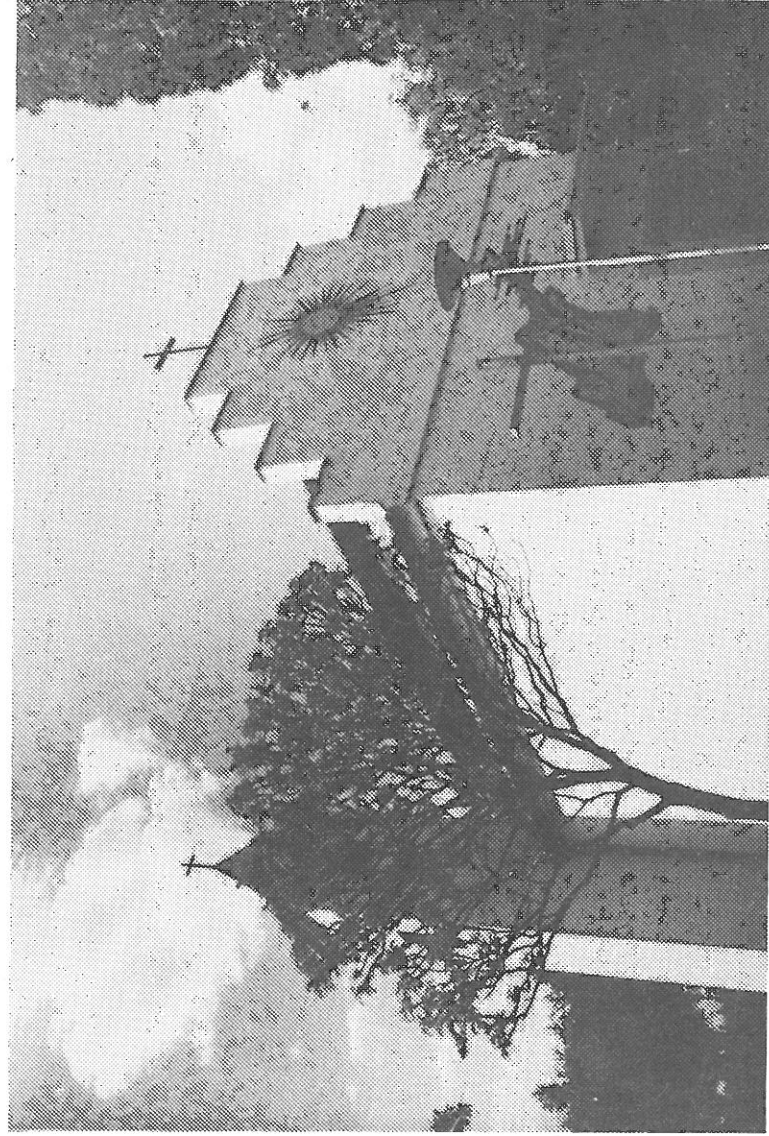
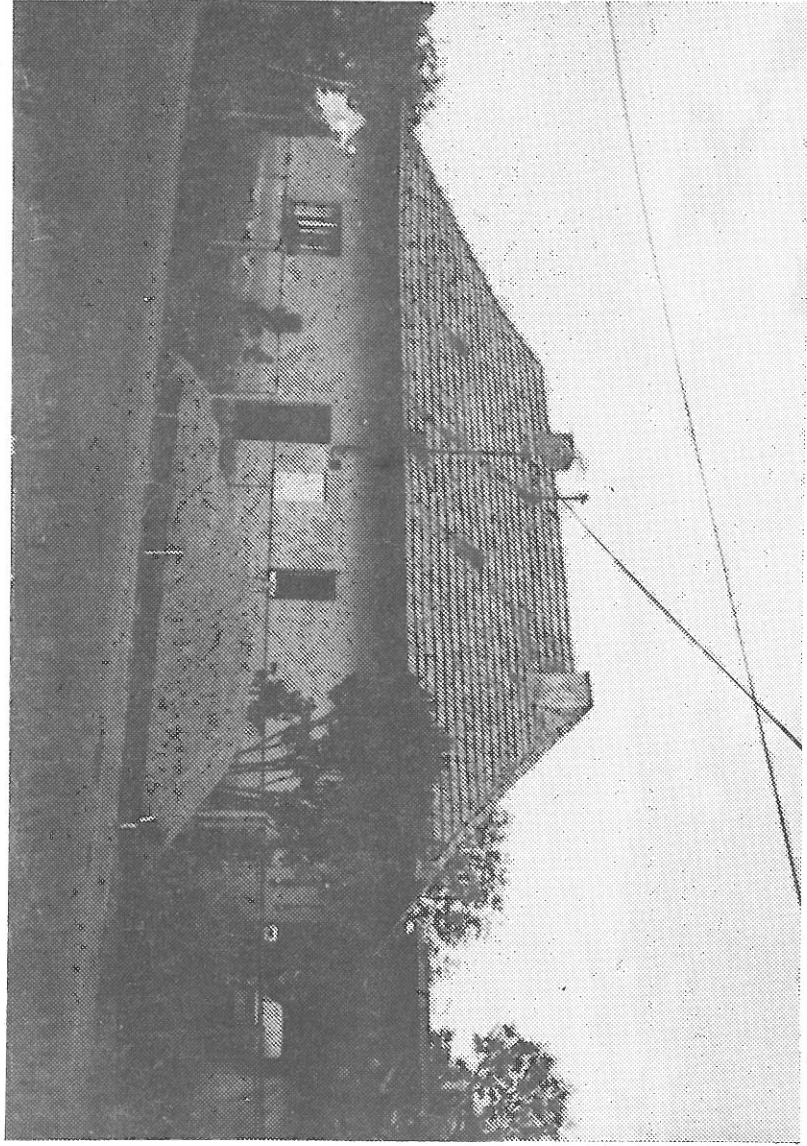
V roce 1987 byla zahájena panelová výstavba 935 bytových jednotek, která má být ukončena v roce 1993.

Z bohaté kulturní minulosti obce z představení místního ochotnického divadla

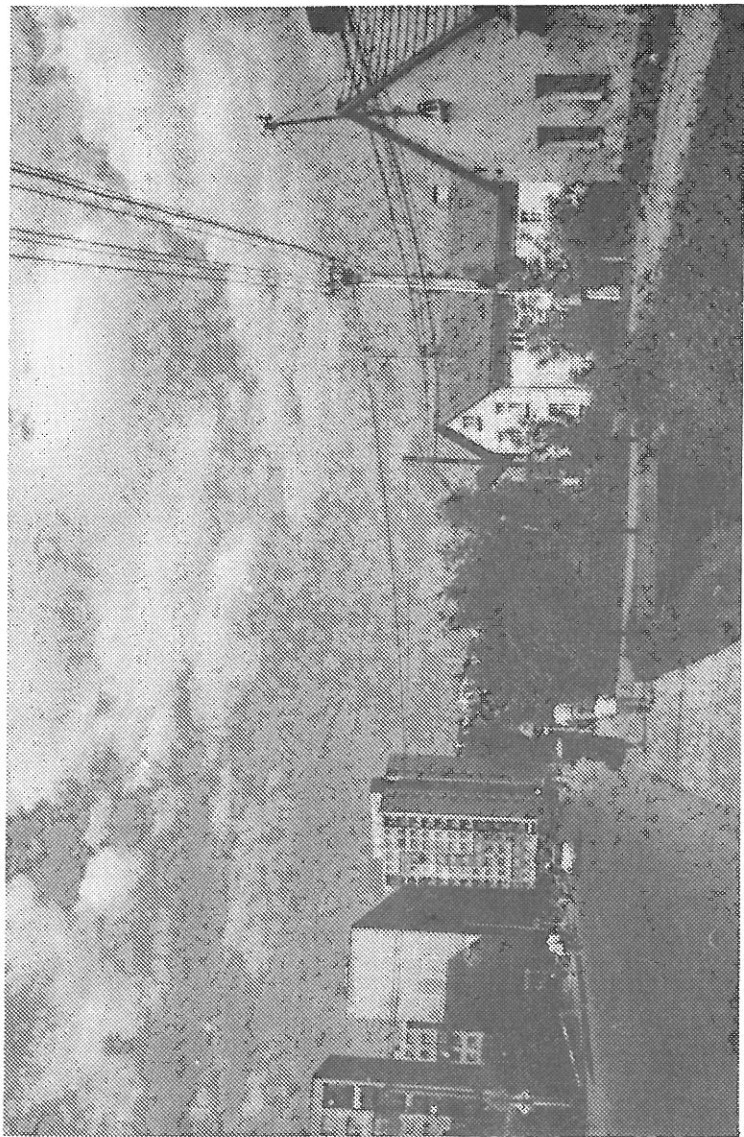

Forma na odlití jehlice, doba bronzová OVM Nový Jičín (1900- 1200) př.n.l.

Stará škola

Kostelík sv. Anežky České

Nová a původní zástavba Loučky

Detail desky morového památníku se znaky Starého Jičína, Zenonů (držitelů panství) a Loučky (zleva do prava)

Kaplička z 1727

HISTORIE ŠKOLY

O vlastních prvopočátcích školy v naší obci víme jen málo. Je známo, že obec neměla vlastní školu - budovu.

Podobná situace byla i v ostatních vesnicích přifařených ke starojičínskému panství. Tlak lidu na zřízení české školy byl tak velký, že ve dnech 26. a 27. srpna 1788 se sešli zástupci obcí na St. Jičíně, kde rozhodli, ve které obci bude zřízena vlastní samostatná budova jako škola, mezi nimi byla také Loučka, což se uskutečnilo v roce 1793 za plné podpory a nadšení lidu. /Bylo to na dnešním čp. 85./

Prvním učitelem v této škole byl Jan Indrák, který působil ve zdejší škole až do své smrti, t.j. 1821. Služné bylo poskytováno občany.

Po Janu Indrákovi nastoupil místo učitele Josef Slavík, který zde působil plných 45 roků až do roku 1866, kdy zemřel.

Po něm c.k. zemská rada jmenovala na místo učitele Frant. Kulheima ze St. Lhoty, který se ujal místa 1871. Tento pokrokový učitel poukázal na nevyhovující stav školy a žádal okresního školdozorce, aby byla postavena nová dvoutřídní škola. Dne 13. března 1873 byl slavnostně položen základní kámen, za 6 a půl měsíce za vydatné pomoci byla dostavěna. Učitel Kulheim slouží v Loučce do roku 1900, plných 29 let. Byl propogátorem myšlenek J.A.Komenského, zřizuje ovocnou školku, zakládá chov včel a pod. Nezapomíná na rozvoj tělovýchovy, vedle školní budovy zřizuje letní cvičiště.

Usilovná výchovná práce byla přerušena 1. svět. válkou. Do války odešli učitelé Old. Kítrich a Eduard Jansen, který ve válce padl.

Od roku 1901 nastupuje na místo řídícího učitele Julius Veronesi, pokrokový občan, který vedle práce učitelské mnoho vykonal ve společenských organizacích a byl dlouhá léta také starostou obce.

Po svém odchodu do důchodu předává řízení školy Fr. Mikšovi, který působil jako správce školy až do okupace. Po jeho nuceném odchodu v roce 1939 je ustaven německými úřady ředitelem Josef Sehnal, s čímž začala germanizace našich dětí. Jako člen SS oddílu

odchází do války a místo učitelky přebírá vyznavačka nacismu Renata Thalová, správcem školy se stává Bedř. Jesch. Thalová odchází a po ní působí na škole Ot. Nováková a Eliš. Marková. jejich zásluhou byly děti vedeny česky.

Po osvobození se vrací jako ředitel Fr. Mikš, který působí až do roku 1950. Po něm došlo ke střídání mnoha říd. učitelů.

V roce 1978 končí existence samostatné školy pro 1. - 5. postupný ročník a budova školy je využita pro potřeby zdravotního střediska, pošty atd. Děti z Loučky navštěvují většinou moderní školní areál na Dlouhé ulici.

SOUSOŠÍ sv. ŠEBESTIÁNA a sv. ROCHA

Vzácná barokní památka na mor, který v letech 1713-1715 postihl Moravu. Právě na místě, kde dnes stojí sousoší se morová nákaza zastavila a vesnice starojičínského panství k nimž patřila i Loučka byly ušetřeny. Jako výraz díkůvzdání dal majitel starojičínského panství Antonín Zeno z Danhausenu postavit toto unikátní sousoší tvořené dvěma samostatně stojícími sloupy nesoucí plastiky sv. Šebestiána / s šípy v těle/ a sv. Rocha. Mezi nimi stojí kamenný památník s nápisovou deskou a zvětralým latinským nápisem, který hlásá zásluhy obou světců, patronů zenonského rodu, na odvrácení moru. V českém překladu zní.

Ejhle,
ne křehké a zborcené Herkulovy sloupy,
nýbrž svatých Šebestiána a Rocha ode dávna slavného
rodu Zenonského nyní také panství tohoto
předních ochránců nejjistějšího slitování pomníky,
jejichž pomocí veřejným slibem žádanou
již dále nepokračoval mor po celá 3 léta, po větší Moravy
části a také po celém skoro okolí
hrozně zuře zcela nedotčeno zanechal
územní panství starojického po šesti
měsících přestal
kamenný vděčnosti pomník
. památce zasvěceno.

znak městečka
Starý Jičín

Zenonský znak

znak Loučky

Antonín Zeno
z Danhausenu

dědičný pán Star. Jičina

J/eho M/ilosti C/ísařské/ soudu zemského

tajný rada přisedící

Nápis na zadní straně z r. 1766.

Nejprve dal zříditi zbožný otec Antonín

sv. Říše římské hrabě Zeno z Danhaus dědičný
pán městečka a panství tohoto roku 1715.

A též jeho syn jménem Šebestián Roch
kráčeje ve zbožných šlépějích otcových jako
nynější panství tohoto držitel svatým patronům
svým od základu obnovil. Roku spásy 1766.

Mimořádně pozoruhodné na tomto památníku je obecné znamení Loučky se zemědělskými nástroji, radlicí, krojidlím a snopem obilí uprostřed. Dokládá existenci obecního znamení Loučky již roku 1715, více než 30 let dříve než dochází k všeobecnému rozšíření vesnických pečetí na Moravě v souvislosti se zaváděním tereziánského katastru. Obecná znamení byla téměř výhradně presentována na pečetích v tomto případě jde o unikátní a jedinečný doklad vesnické heraldiky na sochařském díle.

Sousoší sv. Šebestiána a sv. Rocha bylo krajnotvorným prvkem, představovalo poslední téměř nedotčenou část Loučky, bylo dokladem estetického cítění i výrazem lidové zbožnosti našich předků. Výstavbou rodinného domku v jeho těsném sousedství přes odpor části občanů Loučky i přes zamítavé stanovisko Okresního vlastivědného muzea v Novém Jičíně, došlo v podstatě k likvidaci této pro Loučku jedinečné a nenahraditelné památky. Vedle ní si zbudovali odpovědní úředníci vlastní a trvalý památník své profesionální nemožnosti, vzpurnosti a zhovadilosti.

První česká národní slavnost v Loučce 1893.

Devadesátá léta minulého století byla pro český živel na Novojičínsku obdobím národního, hospodářského a kulturního znovuzrození. Rok 1893 měl v tomto procesu mimořádný význam. V tomto roce byl český živel posílen příchodem výrazných osobností jakými bezesporu byli JUDr. Ferdinand Dostál/ známý spíše pod svým literárním pseudonimem Otakar Bystřina/, Msgre Jan Šrámek v Novém Jičíně a v nedalekém Štamberku MUDr. Adolf Hrstka.

Obec Loučka a její vlastenecky smýšlející obyvatelé sehráli v procesu národního znovuzrození mimořádnou roli. V Loučce byla umístěna první česká veřejná knihovna tzv. Škodova a není divu, že obec byla vybrána pro pořádání první české národní slavnosti, spojené s národopisnou výstavkou ve prospěch Ústřední matice školské. Proto bývá někdy tato slavnost označována jako Matiční.

Na přípravě této slavnosti se především podíleli příslušníci české inteligence, připomeňme alespoň některé z nich : JUC a PhC Františka V. Vahalíka a MUC Josefa Vahalíka z Janovic, MUC Jana Šindlera z Libhoště, JUDr. Ferdinanda Dostála z Nového Jičína, učitele Antonína Ugwitze ze Žiliny, učitele Františka Kulheima z Loučky.

Slavnost proběhla 18. června 1893 a zúčastnilo se jí přes 2000 osob. Slavnostní průvod s účastníky z řady českých obcí Novojičínska se řadil na Bochetě, protože novojičínská, německá a šovinistická městská rada zakázala průjezd městem. Za zpěvu národních písní se vydal průvod, ve kterém nechyběly krojované skupiny pěší i jízdní alegorické vozy, besední, čtenářské, hasičské a veteránské spolky směrem do Loučky. V Loučce u kaple byla postavena slavnostní brána a zde účastníky přivítal starosta Jan Majkus. Slavnost pak probíhala na zahradě Orlitova hostince a na přilehlé zahradě Valentova gruntu /v prostoru dnešní prodejny Renta/. Zde proběhly ukázky národních tanců, národopisných zvyků atd.

Souběžně s touto akcí probíhala i národopisná výstavka v prostorách fojství /budova vedle správního střediska ZD "Starojicko"/ az ní byly některé exponáty vybrány a odeslány na Národopisnou výstavu v Praze 1895.

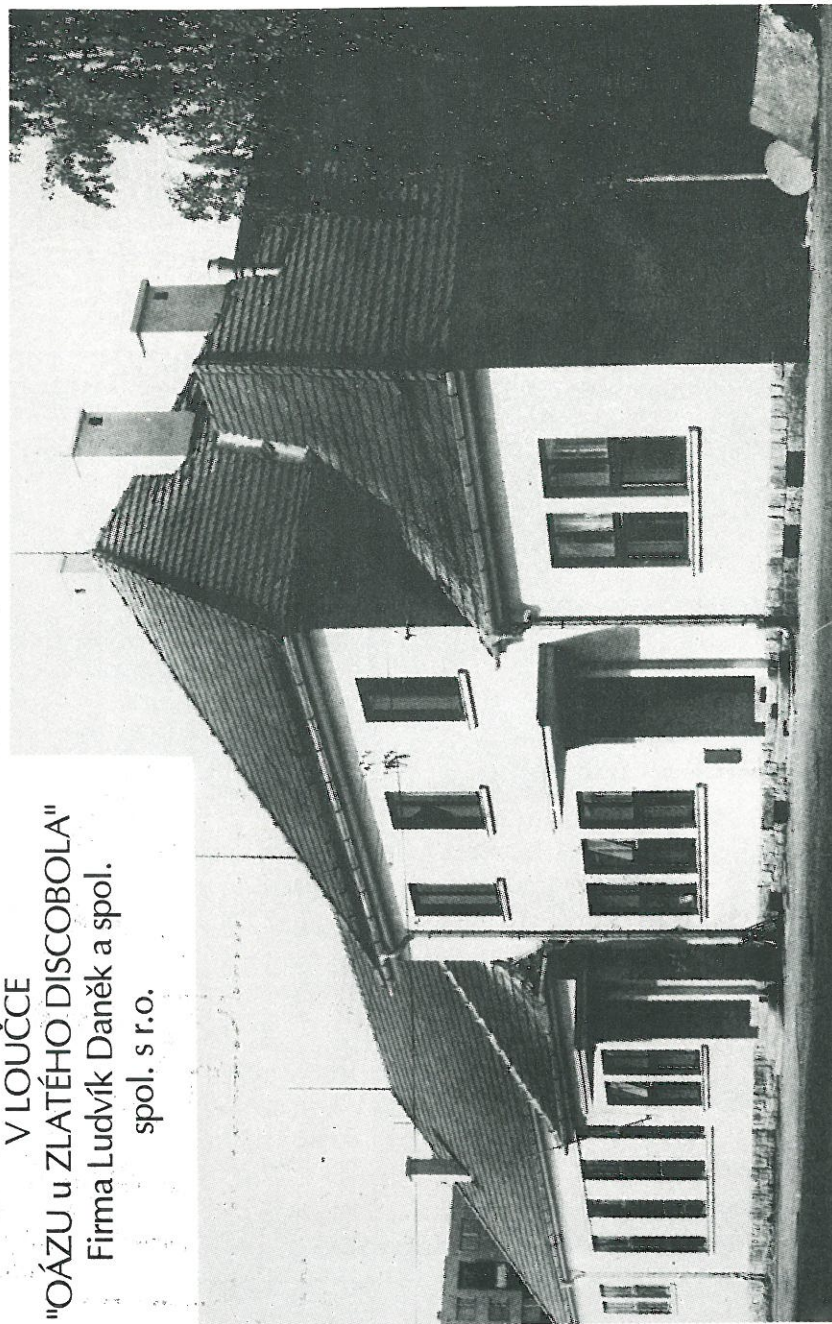
Národní slavnost v Loučce 1893 byla přesvědčivým výrazem emancipačních snah českého obyvatelstva našeho regionu a je víc než vhodné si ji u příležitosti jejího stého výročí připomenout.

Navštivte Restauraci
V LOUČCE

"OÁZU u ZLATÉHO DISCOBOLA"

Firma Ludvík Daněk a spol.

spol. s r.o.

Reedici publikace autorů Jaroslava Štindla
a PhDr. Adolfa Turka z roku 1973
o závěrečné kapitoly doplnil Jan Číp.

Foto: Jan Číp.
Tisk: MěstKS Nový Jičín 1993

Titulní strana: foto barokního sousoší
sv. Šebestiána a sv. Rocha
Zadní strana: pečeť obce Loučky používaná
od r. 1721